ДРАКОНИ ТІРЕНА: КНИГА П’ЯТА

ІМПЕРІЯ РОЗПЛАТИ І РУЇНИ

НІНА ФРОСТ

НІНА ФРОСТ

Імперія розплати і руїни

Empire of Reckoning and Ruin

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Empire of Reckoning and Ruin, Nina Frost.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

У королівській кімнаті дарунків у палаці крізь високі вікна ллється бліде зимове сонце, перетворюючи порошинки, що танцюють між Стерлінґом і мною, на крихітні зірки. Його бронзова, посічена боями рука лежить у мене на стегні, тепла й тверда, наче їй там і місце.

Так воно і є.

Темно-карі очі з золотими цятками, такі виразні, що в їхній глибині можна втопитися, усміхаються мені згори. Додайте високі вилиці, квадратну щелепу й упевнену ходу, і Нокс Стерлінґ Барда стає надто чарівним для власного ж добра. Те, що він наслідний принц Тірену, його самолюбства анітрохи не вгамовує.

Хоч на початку нашого знайомства він діяв мені на нерви, я полюбила цю непохитну впевненість.

Досі важко повірити, що він цілком мій.

Я притулююся до нього й милуюся його твердим, вишколеним на війні тілом, поки ми петляємо між столами, завареними подарунками. Вага його дотику тримає мене в цій рідкісній хвилині спокою після місяців хаосу.

У животі тріпоче, і не від хвилювання, а від простої втіхи побути з ним наодинці. Від цієї короткої перерви в моєму обов'язку єдиної за кілька поколінь драконоклікачки Тірену… і рятівниці королівств… і виконання давнього пророцтва.

На цей день мені не треба бути Ларк Екстон, уродженою Еллою Леоною Гендрікс, а нині королевою Тірену.

Я можу просто бути собою.

Молодою жінкою, що глибоко закохана й розпаковує подарунки до заручин разом з нареченим у відчайдушно потрібну мить буденності в світі, що збожеволів.

— Ще один набір золотих кубків, — гуде в його грудях голос Стерлінґа. — Це вже п'ятий.

Я навіть не ховаю смішка. Ми розібралися б із цією купою швидше, якби розійшлися, але де ж тут веселощі?

— Тепер наші гості зможуть упиватися ще й зі шляхетного посуду.

— Під гостями ти, гадаю, маєш на увазі Аґнара, Лізу і Бастіана. — Куточки губ Стерлінґа смикаються вгору. Його глянсуване чорне волосся виблискує на світлі й кличе мої пальці погладити його шовковистість.

На моєму обличчі розпливається усмішка у відповідь.

— Саме так.

Кімната дарунків тягнеться перед нами: столи стоять рівними рядами, і на кожному гора подарунків, надісланих до палацу у Віндмайрі, столиці Тірену, від сусідніх держав, шляхетних домів і достойників, які прагнуть здобути прихильність королівства, його королеви й майбутнього короля.

Ця невелика потаємна кімната лише одна з багатьох порожніх палат, що розкидані по палацу. Я майже певна, що й не помічала її, доки ми не оголосили це місце ідеальним для зберігання дарунків до заручин і весілля.

Багато зайвих кімнат палацу нині правлять за тимчасове житло для тих, хто втратив домівки до того, як ми нарешті знищили драхенів. Хоч за останні чотири місяці нам удалося полагодити частину руйнувань усередині палацових мурів,

окремі частини столиці за захисним бар'єром досі скидаються на поле бою.

Відбудова забере час.

Пальці Стерлінґа вимальовують ліниві візерунки на моєму боці, поки ми блукаємо між рядами пакунків.

— Два місяці. Лише два місяці, і ти офіційно моя.

— Я твоя з того першого поцілунку в стайні у Флайтгейвені.

Жар підіймається мені до щік від спогаду про його руки на мені, його губи. Смак віскі й небезпеки. Він був моїм льотним інструктором, а курсантам і інструкторам не належало зближуватися. Коли ми вперше зустрілися, він видався мені настільки ж зарозумілим, наскільки гарним.

Поступово йому вдалося здолати мою оборону. Я й гадки не мала, що він лише вдає інструктора в Академії Флайтгейвен. Насправді він був солдатом і принцом Тірену. Він проник у кампус, щоб пересвідчитися в існуванні викраденої драконоклікачки, вирощеної в Аклеріс, а тоді здобути її довіру й викрасти назад до Тірену.

Він ухмиляється, наче читає мої думки.

— А я твій. Невдовзі про це дізнається весь світ.

Попри хиткий початок, наша історія нарешті завершиться щасливим кінцем. Урочистості триватимуть цілий тиждень. За нашим весіллям піде коронація Стерлінґа, із бенкетами, полюваннями й маскарадним балом, затиснутим між поєдинками, турнірами й чарівними іграми.

Королівські особи й шляхта найближчих королівств уже підтвердили, що прибудуть, а з ними й гості з віддаленіших земель, які перетнуть моря й засніжені гори лише для того, аби побачити наш союз.

І ми мусимо прийняти їх усіх.

З огляду на потрясіння, яких зазнали нещодавно інші королівства, мені, мабуть, не варто скаржитися.

— Як думаєш, вони їдуть подивитися, як ми одружуємося, чи побачити жінку, що спалила кістки Нарка? — Я намагаюся, щоб голос звучав легко.

Рука Стерлінґа міцніше стискає моє стегно.

— І те, і те. Але здебільшого вони хочуть заручитися прихильністю Тірену. Завдяки тобі ми найсильніше королівство в регіоні.

Я невпевнено переступаю з ноги на ногу. Бути єдиною драконоклікачкою, народженою фенікс, і наймогутнішою за кілька поколінь володаркою вогню, означає чимало мінусів. Моє походження подарувало мені відокремлене й невігласне дитинство і зробило з мене пішака, за якого сперечалися королівства.

Зойк Стерлінґа вириває мене з похмурих роздумів.

— Глянь, як оригінально! Пташка! — Його голос бринить удаваним подивом, коли він піднімає з оксамитової подушки тендітну скляну скульптуру.

Я закочую очі й обводжу рукою десятки подарунків із пташиною тематикою, розкиданих по столах. Деякі виглядають стримано, інші показово. Усі мають віддати шану моєму благословенному фенікс походженню.

— Скільки це вже птахів? — Рахуючи, я заправляю пасмо за вухо, і золоті прожилки в моєму каштановому волоссі виблискують на сонці. — Сімнадцять?

Сімнадцять скляних птахів. Саме те, що всім потрібне.

— Вісімнадцять. — Стерлінґ обережно ставить скульптуру на місце. — А якщо точно, то це фенікси. Зрештою, ти спалила кістки Нарка феніксовим вогнем. Люди це пам'ятають.

Зітхнувши, я веду пальцями по краю срібної таці.

— Кожен зробив свою частку.

— Але це ти впала в розламану землю. — Коли Стерлінґ промовляє рядок пророцтва про те, що мене поховають живцем, пустотливі іскри в його очах гаснуть. — Ти спалила його кістки феніксовим вогнем, щоб урятувати всіх нас. Ось що люди святкують. Надію, що постає з попелу.

Постає з попелу… так само, як і я. Буквально.

Я потираю руки, відганяючи дрож. Я не просто впала в землю. Я там *померла*, як і провіщало пророцтво. А тоді якимось чином повернулася до життя на землі над тим місцем, де зникла.

Мій погляд ковзає до вікна.

У дворі внизу діти граються в рябій тіні старезних умберхартових дерев. Серед них мала Роуз Локвуд, шестирічна небога Аґнара, бігає колами. Її русяві кучері підстрибують на кожному кроці, а над правим плечем вірно ширяє маленьке танцювальне полум'я. Інші діти тримаються трохи осторонь. Не настільки, щоб кидалося в очі, але настільки, що я помічаю.

— Я, може, й урятувала світ, але якою ціною?

Стерлінґ дивиться на Роуз, а її невинний сміх долинає до нас.

— Ти й її врятувала.

Після того як Роуз пережила мій феніксів вогонь, після того як вона цілком зцілилася від зіпсуття драхена, біля її плеча почало ширяти маленьке полум'я. Крихітний вогник нікому й нічому не шкодить, навіть квітам, які вона обожнює рвати, але його присутність робить її іншою. Загадка, якої ніхто не може пояснити. Можливо, мій дід допоміг би розгадати цю головоломку.

Біль, раптовий укол поміж ребер, застає мене зненацька. Похорон Елдора Джентрі відбувся понад чотири місяці тому,

лише за двадцять чотири години після похорону удови королеви Алании Барда. Мій дід і мати Стерлінґа загинули в один день, убиті тими самими зрадниками з Королівської ради Тірену. Хоч ми були поруч, урятувати їх не змогли.

Немає жодного дня, коли б я не відчувала порожнечі, яку лишила втрата моєї коханої, довіреної родини. Стільки втрат, зосереджених у такий короткий час.

Забагато.

— Роуз щаслива. — Стерлінґ обіймає мене за плечі. — Аґнар каже, що вони з матір'ю добре влаштувалися в східному крилі. Залишаться, доки ми не підшукаємо їм відповідного будинку.

Я киваю, спостерігаючи, як дівчинка крутиться колами, а полум'я розчерком летить повітрям, наче комета.

— Багато місць повні переселених вцілілих. Не лише палац. Було стільки руйнувань. Стільки смертей.

— Ми закінчимо відбудову. Але спершу, — Стерлінґ притягує мене ближче, обидві долоні тепер обіймають мою талію, — час для святкувань. Для чогось, що дасть надію нашому народові. Весілля нашої королеви.

Я підводжуся навшпиньки й цілую його, м'яко і ніжно.

— І сходження на престол їхнього короля.

Його зіниці розширюються. Одним плавним рухом він саджає мене на один зі столів, змівши подарунки порухом руки. Кубки й дрібнички розсипаються, одні глухо стукають об килим, інші дзвенять об мармурову підлогу.

Мені б слід перейматися можливою шкодою, але за лічені секунди його вуста вже на моїх, і раптом усе інше стає неважливим.

Він цілує мене ґрунтовно, повільно, зі смаком.

Як завжди, моє тіло реагує так, наче це наш перший раз.

Кров розпалюється, коли Стерлінґ вдирається язиком мені в рот, спершу куштуючи, тоді розкошуючи. Його долоні обрамляють моє обличчя, потім сповзають на шию, а великі пальці виводять чуттєві кола на плечах.

Він прикусує мою нижню губу й відхиляється, задумливо вдивляючись у мене.

Я завмираю.

— Що таке?

Куточок його рота підіймається.

— Тобі доведеться потренуватися танцювати, знаєш.

— Танцювати?

Я збентежена цим раптовим поворотом, але з того, як він усміхається, зрозуміло, що він добре знав, що робить.

У цю гру можна грати вдвох. Я ще поквитаюся.

— На весіллі. На коронаційному балу. На всіх святкуваннях, де королівство чекатиме, що його королева поведе всіх у святі. — Він гладить мої стегна. — Не можна ж, щоб ти човгала, як новонароджений алікорн.

Я звужую очі.

— З чого ти взяв, що мені треба тренуватися? У мене чимало досвіду танців.

Стерлінґ зводить дратівливо самовпевнену брову.

— Танцювати посеред переповненої бальної зали й вести танець, то дві зовсім різні речі. Буває трохи нервово, коли всі очі на тобі.

— Тоді, звісно, потренуймося. — Я зісковзую зі столу й простягаю до нього одну руку, а друга зависає, готова лягти йому на плече. Початкова стійка нашого першого спільного танцю.

— Це що? Жодних суперечок? Покора? — Подив Стерлінґа триває лише мить, а тоді він вступає в простір, що я створила.

Обплітає пальцями мої й вкладає другу долоню мені на крижі.
— Ти повна сюрпризів, моя королево.

Я підморгую йому, коли ми починаємо.

— Хтось же має тримати тебе в тонусі.

Ми ковзаємо підлогою разом, маневруючи між столами. Танцюємо, наче створені одне для одного, достоту як на балу, який покійний король Тірену влаштував на мою «честь».

Я морщу носа. Честь. Та годі. Це швидше був спосіб для Джаспера похизуватися своєю «пророкованою драконокліка-чкою». Не кажучи вже про те, що він мав намір використати мене, плодити від мене нащадків і тримати мене в неволі, щоб зміцнити своє становище.

Здається, це було цілу вічність тому.

Стерлінґ притягує мене ближче, ніж потрібно, і я втягую повітря, а під шкірою розквітає тепло. Танцювати з ним, це наче кохатися стоячи, не знімаючи одягу. Є щось у тому, як наші тіла розмовляють без слів... поштовх і відхід, давання й узяття.

Коли Стерлінґ веде мене в обертання, мої стегна ковзають об його.

Він притискає мене до себе впритул, і очі в нього розплавляються.

— Продовжуй мене так дражнити, і ця сукня закінчить по-дертою на шматки. Тобі доведеться йти назад до наших покоїв голою, на ганьбу всім, після того як я цілу наступну годину по-клонятимуся кожному дюймові твого смачного тіла.

Мої легені здригаються, жар у щоках віддзеркалює вогонь у його погляді. Я підводжуся навшпиньки й торкаюся губами куточка його рота.

— Як би це не звучало спокусливо, невже ти справді хочеш піддати цьому бідолаху вартового? Він просто за дверима. До

того ж нам ще треба відкрити дарунки.

Вириваючись з приписаних кроків, я веду пальцями по його грудях і неквапливо обходжу навколо.

З його вуст виривається звіряче гарчання.

— Мені плювати, хто нас почує, до біса. Ти вже мала б знати, що єдиний дарунок, який мені потрібен, це ти.

Серце тане, а в грудях розквітає щастя. У ці дорогоцінні хвилини вага корони зникає, і я можу на якийсь час відкласти обов'язки з відбудови нашого розтрощеного королівства. Є тільки Стерлінґ, відчуття його рук, тиск його тіла на моє, м'якість його губ.

— Ти завжди знаєш, що сказати, аби я знову закохалася в тебе.

Він ловить мою руку й крутить мене колами, доки я не опиняюся в його обіймах, і пришпилює мене своєю підступною посмішкою.

— Чи зіпсує момент, якщо я скажу, що ти ще й єдиний дарунок, який я хочу розпакувати?

Його хрипкий голос не дає мені вдати образу. Коли ми пливемо кімнатою, ділячись повільними, голодними поцілунками, його млосні очі зачаровують мене. Його рука стискається довкола моєї талії, і я певна, що він знову посадить мене на стіл, розведе мої ноги й виконає обіцянку.

Стерлінґ підштовхує мене до одного зі столів біля високого вікна, і м'який поштовх порушує купи подарунків. Його язик знаходить чутливе місце якраз під моїм вухом, а я нахиляю голову, даючи йому більше доступу, і стискаю його плечі.

Щось падає зі столу й м'яко гупає біля наших ніг.

Він завмирає, його подих гарячий на моїй шиї.

— Що це було?

Я дивлюся вниз і бачу на підлозі невибагливий пакунок, загорнутий у коричневий папір і перев'язаний простим шпагатом. Жодних стрічок, жодного позолоченого листа, жодної офіційної воскової печатки. Його простота кидається в очі серед вишуканого пакування інших подарунків.

Я неохоче відсторонююся від Стерлінґа, нахиляюся й піднімаю дарунок.

— Не пам'ятаю, щоб я його бачила.

Пакунок важчий, ніж я чекаю, завбільшки як буханець хліба. Ні листівки, ні записки, що виказала б відправника.

Стерлінґ хмуриться.

— Його тут бути не повинно, якщо його не перевіряла охорона.

— Може, й перевіряла. — Я перевертаю дарунок у руках. — Може, його просто не перепакували в гарний папір.

— Ларк... — У голосі Стерлінґа чується застереження, але цікавість уже взяла наді мною гору.

Я смикаю шпагат, і коричневий папір спадає, відкриваючи дерев'яну скриньку з витонченим різьбленням по краях. Кришка від легкого натиску моїх пальців зсувається.

Усередині, уклавшись у чорний оксамит, лежить дивний артефакт із кришталю й срібла. Він нагадує зірку, спійману посеред вибуху: яскрава центральна куля оточена делікатними срібними ниточками, що тягнуться назовні, і кожна закінчується меншими кристалами різних розмірів.

Те, як світло грає крізь сяйливий предмет, зачаровує мене.

— Що це?

Стерлінґ нахиляється ближче, його плече торкається мого.

— Якийсь витвір мистецтва, може? Принаймні не схоже на пташку.

Я тягнуся й обережно виймаю артефакт з оксамитового гніздечка. Скринька, мабуть, важка, бо сам предмет майже невагомий у моїй долоні. Кристали ловлять і дробять сонячне світло з вікна на різнобарвні призми, що вальсують по наших обличчях.

Я затамовую подих.

— Він чудовий.

Повертаючи його, щоб роздивитися майстерність, я випадково торкаюся пальцем крихітного срібного важеля, схованого серед ниточок. Лунає тихе клацання, а за ним музичний тон, такий чистий, що вібрує в моїх кістках.

Ми зі Стерлінґом перезираємося: він насторожено, я зацікавлено.

Він починає мене застерігати.

— Ларк...

Повітря над нами мерехтить, як жар, що здіймається від літнього каміння.

У порожньому просторі з'являється тріщина, і з неї ринуть сотні вузьких водоспадів, ясних, як діаманти. Вони кидають по кімнаті блискучі веселки, спадаючи вниз, проте нічого не мокне. Мов привиди, струмені проходять крізь тверді предмети, столи, подарунки, наші простягнуті руки, і зникають тут-таки перед тим, як торкнутися підлоги.

— Стерлінґу, — шепочу я, не здатна знайти більше слів. Пульс галопує на шиї.

Чи це як видіння, що я мала в Загубленому місті? Ті, що містили спогад про минуле, який програвався в теперішньому?

Ми стоїмо зачаровані, дивлячись, як призми течуть нізвідки, а довкола лунає ніжний передзвін далеких вітряних дзвіночків.

Рука Стерлінґа знаходить мою й міцно стискає її. Його обличчя, освітлене сяйвом струменів, що падають, застигло в масці шоку, що, певно, віддзеркалює моє, а губи складені в похмуру лінію.

— Мені здається, треба з'ясувати, хто нам це надіслав.

Я опускаюся навколішки й беру один із кристалів.

— Що за...? Це не має жодного сенсу, але я майже впевнена, що це справжні діаманти.

Стерлінґ присідає навпочіпки й підносить до світла камінь завбільшки з його ніготь.

— Гадаю, ти маєш рацію.

Наші погляди зустрічаються над блискучою підлогою, і його вираз відбиває моє дедалі більше збентеження й гризучий дискомфорт.

Щось не так. Щось жахливо не так.

Троє постатей збилися в коло в кам'яній палаті, а повітря довкола них густішає від відчутної енергії й прадавньої сили. Тіні граються на стінах, зсуваючись і течучи, наче привиди, що бродять залами й намагаються учепитися за нитки існування.

Постаті дивляться вниз, на сріблясте озерце води. Крізь глибінь повзуть образи, видіння того, що є, було й могло б бути. Безліч можливих наслідків, хвиль доль, що можуть переплестися з життям смертних.

Перша постать, закутана в мантію глибокого індиґо, нахиляється до краю озерця. Вона кладе долоню плиском на поверхню, і спалахує каскад срібного світла.

— Це частина візерунка.

Друга постать, у мерехтливо-білому вбранні та пасмах м'якого золотого світла, водить тонкими пальцями по рідині, по-

рушуючи воду того, що було. З'являються сцени минулого. Спалахи війн, кохання, зради.

— Таке вже траплялося. — Голос другого, хоч і лагідний, обтяжений відчуттям історії та досвіду.

Третя істота вивчає вміст озерця. Її риси викривлені рішучістю.

Її очі тліють, як вугілля, пронизуючи поверхню до глибин можливих майбутніх.

— Це нічого не змінить.

Густа, прадавня тиша розтягується, порушувана лише слабким плюскотом води під їхніми примарними формами.

Кожен бог, уламок космосу, роздумує про події, що розгортаються внизу. Про смертні переговори, що висять на терезах невидимих примх і викривлених доль.

Озерце знову сколихується. Видіння танцюють і мерехтять перед ними, відбиваючи точку в часі, де можливості насуваються близько.

Перша істота відступає.

— Це не наша справа. Ми не повинні втручатися.

Знову западає тиша, і води далі коливаються.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/empire-of-reckoning-and-ruin/